

Sygnatura akt XII C 2625/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Hoffa

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Krystyna Wojciechowska-Trawka

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 r. w Poznaniu, na rozprawie,

sprawy z powództwa R. P. (1) /PESEL: (...)/

przeciwko Česka pojišť'ovna A. společnost z siedzibą w P.

/Rejestr Handlowy Sądu Miejskiego w P., nr (...)/ reprezentowana przez swój Oddział w W. /KRS: (...)

o zapłatę i rentę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwotę 67.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałej części powództwa oddala.

III. Kosztami postępowania obciąża powódkę w 27/100 części, a pozwanego w 73/100 części i z tego tytułu:

1/ nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa /Sądu Okręgowego w Poznaniu/ kwotę 754 zł /siedemset pięćdziesiąt cztery złote/,

2/ zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.507 zł /dziesięć tysięcy pięćset siedem złotych/.

/-/ E. Hoffa

Sygn akt XII C 2625/14/3

UZASADNIENIE

Powódka, R. P. (1), wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz **zadośćuczynienia za doznaną krzywdę** w kwocie 76.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 r. /k.4 i 12/.

Wniosła też o zasądzenie **renty** w kwocie 1000 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 września 2014 r. /k.5 i 6/ wskazując na zwiększone wydatki na leki i rehabilitację /k.11/.

Tytułem **odszkodowania** wniosła o zapłatę kwoty 3425 zł żądając zwrotu kosztów rehabilitacji poniesionych w okresie od 18 maja 2015 r. do 21 lipca 2016 r. /k.326/.

Wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 6-krotnej stawki minimalnej /k.2 i 13/.

Pozwany, Česka P. S. z siedzibą w P., wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k.137/.

Wskazał, że wypłacił już powódce kwotę 33.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę /k.88,k.90, k.6 i k.105/ i kwotę 1446,24 zł tytułem odszkodowania nie uznając jednak wydatków na leki dotyczące schorzeń powódki nie będących skutkiem wypadku /k.119- pismo pozwanego i k.189,190 i 191- wykaz leków/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka, R. P. (1), urodziła się dnia (...)

Dnia 24 stycznia 2014 r. podczas prawidłowego pokonywania przejścia dla pieszych przy ul. (...) w P. została potrącona przez niejakiego R. S. ubezpieczonego u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej w dacie wypadku /bezsporne/.

R. S. został skazany za spowodowanie wypadku drogowego i ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u powódki wyrokiem z dnia 8 maja 2014 r. wydanym przez S. (...) i W. w P. w sprawie III K(...). Wyrok ten jest prawomocny /k.17- 18- kserokopia wyroku/.

Pismem z dnia 4 lipca 2014 r. powódka zażądała od pozwanego zapłacenia odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu w kwocie 192.500 zł, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 192.500 zł , zwrotu kosztów poniesionych w trakcie rehabilitacji w kwocie 1000 zł i zwrotu kosztów korzystania z parkingów strzeżonych w kwocie 138 zł, łącznie 386.468,43 zł /k. 82-85- kserokopia pisma z poświadczeniem jego odbioru przez pozwanego/.

Po złożeniu przez powódkę kompletu kserokopii, lub odpisów dokumentacji związanej z leczeniem /k.21- 81/ dnia 31 lipca 2014 r. pozwany wypłacił powódce zaliczkowo kwotę 1000 zł jako zadośćuczynienie za doznaną krzywdę /k.88/, a dnia 9 września 2014 r. uzupełnił zadośćuczynienie i wypłacił powódce kwotę 3040 zł /k.90/ wskazując, że suma ubezpieczenia sprawcy wypadku wynosiła 8000 zł.

Pismem z dnia 22 października 2014 r. zawiadomił powódkę, że przyznał jej ostatecznie kwotę 33.000 zł zadośćuczynienia i kwotę 1446,24 zł tytułem odszkodowania nie uznając wydatków na leki dotyczące schorzeń powódki nie będących skutkiem wypadku i wskazał, że kwoty te pilnie przeleje na konto wskazane przez pełnomocnika powódki /k.119- pismo pozwanego i k.189,190 i 191- wykaz leków/.

Powódka w dacie wypadku miała 73- lata była sprawna umysłowo i fizycznie.

Prowadziła gospodarstwo domowe mieszkając z pracującym jeszcze zawodowo mężem. Jako była nauczycielka utrzymywała się z emerytury.

Poza przewlekłą obturacyjną chorobą płuc będącą skutkiem długoletniego palenia tytoniu, ale nie wywołującą istotnych dolegliwości powódka nie cierpiała na inne schorzenia /k.216- zeznania świadka B. K., k.218- zeznania świadka R. P. (2)/. Po wypadku stwierdzono istniejącą już u niej osteoporozę /k.29- karta informacyjna leczenia szpitalnego/.

Wraz z mężem powódka prowadziła ożywione życie towarzyskie, chodziła na spacer, a raz w tygodniu uczęszczała na basen /k.216- zeznania świadka B. K., k.217 – zeznania świadka B. M./.

Na skutek wypadku z dnia 24 stycznia 2014 r. powódka doznała:

1/ złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej,

2/ złamania głowy strzałki,

3/ złamania 4 żeber po prawej stronie /żebra VII- X w linii środkowej obojczykowej prawej/.

Wynikający z tych obrażeń trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 25%.

Dolegliwości bólowe barku prawego są wynikiem zmian zwyrodnieniowych w odcinku szyjnym kręgosłupa, natomiast nie są skutkiem wypadku.

Osteoporoza predysponuje powódkę do zwiększonego ryzyka złamań kości, ale potrącenie powódki przez samochód opisane powyżej wywołałoby najprawdopodobniej identyczne skutki także u osoby nie cierpiącej na osteoporozę / k.248- opinia główna, k.286, k.289 i k.291- opinia uzupełniająca/.

W okresie gojenia się złamań, czyli przez około 6- 8 tygodni powódka odczuwała silne dolegliwości bólowe wymagające stosowania silnych leków przeciwbólowych. Odczucie bólu malało z upływem czasu. Dodatkowym dyskomfortem była konieczność unieruchomienia prawej nogi i znaczące ograniczenie czynności samoobsługowych.

Podczas rehabilitacji powódka również odczuwała ból, którego natężenia nie sposób określić, bowiem są to odczucia subiektywne i zmienne.

U powódki występują nieznaczne deficyty w zakresie ruchów prawego stawu kolanowego czego skutkiem jest koślawość osi kolana o około 20 stopni.

Powódka nadal wymaga zabiegów rehabilitacyjnych mających na celu dalsze usprawnienie prawej nogi.

Ze względu na pozytywne skutki rehabilitacji nie jest konieczna pilna operacja w postaci protezoplastyki kolana prawego /k.250/.

Trwale skutki wypadku w postaci 25% uszczerbku na zdrowiu, dolegliwości bólowe, uciążliwe leczenie i rehabilitacja dają podstawy do przyznania powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 100.000 zł.

Pozwany wypłacił już powódce 33.000 zł z tego tytułu, więc należna powódce kwota wynosi 67.000 zł.

Powódka nie uprawdopodobniła w znacznym stopniu, ani nie udowodniła, że koszty jej utrzymania lub potrzeby życiowe wzrosły na skutek wypadku.

Wprawdzie może odczuwać dolegliwości bólowe kolana, ale jednocześnie odczuwa dolegliwości bólowe będące skutkiem zwyrodnienia kręgosłupa i pobierałaby leki przeciwbólowe również gdyby wypadek nie nastąpił.

Zabiegi rehabilitacyjne są finansowane przez NFZ do których to świadczeń powódka jest uprawniona, a część ćwiczeń ruchowych może wykonywać systematycznie we własnym zakresie po ich nauczaniu się.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów, których autentyczności strony nie kwestionowały, a sąd nie miał podstaw, aby kwestionować je z urzędu.

Opinię Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w P. z dnia 13 października 2015 r. /k.240-250/, oraz opinię uzupełniającą z dnia 22 lutego 2016 r. zawierającą odpowiedzi na pytania i wątpliwości pełnomocnika pozwanej sąd uwzględnił w całości, ponieważ obie opinie są logiczne, wyczerpująco odpowiadają na pytania zawarte w zleceniu i zostały wydane po zbadaniu powódki i analizie historii chorób. Stanowią wartościowy materiał dowodowy.

Zeznaniom świadków: R. P. (2)- męża powódki /k.218- 219/, B. K.- bratanicy powódki /k.216- 217/, B. M.- córki powódki /k.217- 218/ sąd dał wiarę, bowiem zeznania te nie były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń.

Zeznania nie zawierały też sprzeczności wewnętrznych, a świadkowie zeznawali w sposób rzeczowy nie prezentując postawy roszczeniowej i nie konfabulując.

Zeznaniom powódki /k.219- 220- zeznania informacyjne, k.348- 349- zeznania w trybie art. 304 k.p.c. wraz z nagraniami płytowymi/ sąd dał wiarę w takim zakresie w jakim były one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń.

Złożone przez powódkę faktury dotyczące bliżej nie określonych zabiegów rehabilitacyjnych na basenie w okresie od dnia 23 kwietnia 2015 r, do dnia

23 lipca 2016 r. /k.326- spis faktur, k.328-339- kserokopie faktur/, a także zaświadczenie z dnia 12 września 2016 r. / k.364/ nie mogły być uwzględnione przy ustalaniu stanu faktycznego, bowiem zaświadczenie nie zostało wystawione przez osobę, której personalia, kwalifikacje medyczne i funkcję można by zidentyfikować, a z żadnej dokumentacji lekarskiej nie wynika konieczność ćwiczeń rehabilitacyjnych na basenie i skierowanie na takie ćwiczenia.

Sąd zważył co następuje:

Sprawca wypadku ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436§1 k.c. w związku z art. 435§1 k.c. i art 444§1 k.c. , a także art. 445§1 k.c.

Ponieważ wypadek nastąpił z jego winy powinien ponieść wszelkie koszty będące skutkiem uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia u powódki.

Pozwany, jako ubezpieczyciel, odpowiedzialny jest na podstawie art. 822§1, 2

i 4 k.c. w granicach odpowiedzialności cywilnej osoby ubezpieczonej.

Na podstawie art. 445§1 k.p.c. powódka uprawniona jest do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Ze względu na , szczegółowo opisane w opinii biegłych uszkodzenia ciała, czas leczenia związany z ograniczeniami ruchowymi i bólem o silnym natężeniu, rozmiar trwałego uszczerbku na zdrowiu i wynikające z niego utrudnienia w codziennym życiu sąd ocenił, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w łącznej kwocie 100.000 zł jest odpowiednie w niniejszym przypadku.

Bezsporne jest, że pozwany zapłacił już z tego tytułu kwotę 33.000 zł wobec czego powinien dopłacić kwotę 67.000 zł.

Naliczenie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę odpowiada, mniej więcej 4000 zł za 1% uszczerbku na zdrowiu.

Pełnomocnik powódki przy piśmie z dnia 11 sierpnia 2014 r. przedłożył pozwanemu dokumenty umożliwiające ustalenie istotnych okoliczności dotyczących zakresu uszczerbku na zdrowiu powódki /k.22- 49/ i oszacowanie należnego powódce zadośćuczynienia. Ponieważ szkoda została zgłoszona miesiąc wcześniej pozwany niezwłocznie powinien powódce zapłacić zadośćuczynienie.

W tym stanie rzeczy należało zasądzić kwotę wskazaną w punkcie I wyroku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 11 sierpnia 2014 r. i to na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. w związku z art. 476 k.c.

Zgodnie z art. 363 k.c. wysokość odszkodowania ustalana w pieniądzu powinna być ustalona według cen z daty ustalania odszkodowania, chyba, że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Pozwany wypłacił powódce zadośćuczynienie w symbolicznej kwocie 1000 zł w końcu lipca 2014 r. /k.88/ mimo, że był mu znany zakres uszczerbku na zdrowiu wskazany w zgłoszeniu szkody. Dane te mógł niezwłocznie zweryfikować po otrzymaniu od powódki uporządkowanego kompletu dokumentów związanych z leczeniem złożonego w dniu 11 sierpnia 2014 r.

W tym stanie rzeczy sąd określił wysokość zadośćuczynienia odpowiednio do wysokości świadczeń zasądzonych w tym okresie dla porównywalnych stanów faktycznych i odpowiednio do tego określił od kiedy pozwany opóźnił się z należnym powódce świadczeniem.

Powódka nie udowodniła ani nie uprawdopodobniła, ani utraty zdolności do pracy zarobkowej, ani faktu zwiększenia się potrzeb, lub zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość /art. 444§2 k.c./, czyli okoliczności dających podstawę do zasądzenia renty.

Systematyczne wydatki na środki przeciwbólowe w jakimś zakresie i okresowo być może wiążą się z bólami prawego kolana, ale przede wszystkim wynikają z dolegliwości kręgosłupa dotkniętego zwyrodnieniem w jego części szyjnej /k.248/ i bólu barku prawego.

Powódka korzysta z rehabilitacji kolana w ramach świadczeń NFZ, a nie wykazała wydatków na dodatkowe zabiegi rehabilitacyjne z tym związane.

Wydatki na prywatnie zlecane zabiegi rehabilitacyjne niezbędnie pilne bezpośrednio po zdjęciu gipsu pozwany zrekompensował w ramach wypłaconego już odszkodowania.

Z wyżej wskazanych przyczyn sąd oddalił powództwo w zakresie przekraczającym świadczenie zasądzone w punkcie I wyroku.

Oplata od pozwu wynosi 3800 zł, a opłata za zgłoszone w toku postępowania roszczenie odszkodowawcze w kwocie 3425 zł wynosi 172 zł. Wynagrodzenie biegłych za wydanie opinii głównej wynosi 3639 zł /k.265- 267- likwidacja kosztów/, a wynagrodzenie za wydanie opinii uzupełniającej wynosi 1943 zł /k.292- postanowienie o przyznaniu wynagrodzenia/, łącznie koszty sądowe wynoszą więc 9554 zł.

Powódka przegrała sprawę w około 27%, a pozwany przegrał sprawę w około 73% i w takich proporcjach każda ze stron powinna ponieść koszty postępowania.

Powódka uiściła 3800 zł opłaty od pozwu /k.16/ i 5000 zł zaliczki na koszty opinii /k.228/, czyli w sumie 8800 zł.

Pozwany żadnych kosztów sądowych nie poniósł.

Z tytułu kosztów sądowych powódkę obciąża kwota 2580 zł /9554x0,27/, a pozwanego kwota 6974 zł /9554x0,73/.

Pozwany powinien więc zwrócić powódce nadpłacone przez nią koszty sądowe w kwocie 6220 zł /8800-2580/ i dodatkowo uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 754 zł (...) -6220/ stanowiącą różnicę między kwotą kosztów sądowych

/9554 zł/, a kwotą wpłaconą przez powódkę /8800 zł/.

Żądana przez powódkę z tytułu kosztów pozasadowych kwota sześciokrotnej stawki określonej w §6 ust.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.../ Dz. U. Nr. 163 poz. 1348 ze zm./ została, jak należy przypuszczać, ustalona umownie między nią i jej pełnomocnikiem, ale brak jest podstaw, aby zasądzić ją od przeciwnika procesowego w kwocie przekraczającej dwukrotną stawkę minimalną /3600x2=7200+ 17/ ze względu na rodzaj i stopień skomplikowania sprawy.

Ponieważ pozwany żądał zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych należna mu kwota wynosiłaby 3634 zł po doliczeniu opłaty skarbowej za pełnomocnictwa /k.109/.

W sumie koszty zastępstw procesowych stron wynoszą więc 10.851 zł (...) + (...), 27% z tej kwoty wynosi 2930 zł /10.851x0,27/, a 73% z tej kwoty wynosi 7921 zł /10.851x0,73/.

Pozwany zapłacił swemu pełnomocnikowi kwotę 3634 zł więc powinien zwrócić powódce kwotę 4287 zł (...) - (...) z tego tytułu.

Łącznie zasądzono więc w punkcie III wyroku od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.507 zł stanowiącej sumę należnych jej od pozwanego części kosztów sądowych /6220 zł/ i części kosztów zastępstwa procesowego /4287 zł/.

Jednocześnie sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa /Sądu Okręgowego w Poznaniu/ wyżej wskazaną kwotę 754 zł stanowiącą różnicę między kwotą kosztów sądowych /9554 zł/, a sumą tych kosztów wpłaconą przez powódkę /8800 zł/.

Podstawą prawną orzeczenia o kosztach postępowania jest art. 100 k.p.c.

/-/ E. Hoffa